

Sygn. akt VII Ka 366/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Józefowska

Protokolant: st. sek. sądowy K. P. (1)

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej C. Północ w C. J. G.

po rozpoznaniu sprawy **K. P. (2)**

s. L. i K. z domu B., ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 k.k.

na skutek zażalenia wniesionego dnia 12 czerwca 2017 roku przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 6 czerwca 2017 roku wydane w sprawie o sygn. akt VII Ka 366/17

w przedmiocie pozostawienia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy w postaci apelacji obrońcy oskarżonego K. P. (2) od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt XI K 1012/16

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 6 czerwca 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VII Ka 366/17 na podstawie przepisu art. 430 § 1 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy w postaci apelacji obrońcy oskarżonego K. P. (2) od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 stycznia 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt XI K 1012/16.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. Naruszenie prawa procesowego, to jest artykułu 447 § 5 kodeksu postępowania karnego poprzez przyjęcie, iż ograniczenia zawarte w przywołanym przepisie mają zastosowanie do zarzutu naruszenia procedury art. 335 § 1 k.p.k. poprzez zmianę na posiedzeniu przed sądem treści i zakresu wniosku o skazanie bez pouczenia oskarżonego o możliwości braku akceptacji dla tejże zmiany, a tym samym ograniczenie prawa do obrony;

II. Naruszenie prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie treści art. 440 § 1 k.k. (rażąca niesprawiedliwość) przez brak ekwiwalentności zadośćuczynienia do rozmiarów szkody i możliwości finansowych oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie apelacji do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zdaniem Sądu Okręgowego zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Powodem pozostawienia apelacji bez rozpoznania było uznanie, że zarzuty w niej zawarte zmierzają do zakwestionowania wysokości orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, a wydanie wyroku zostało poprzedzone wyraźnym oświadczeniem oskarżonego, iż wyraża zgodę na orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 25.000 zł. W związku z tym zostało zawarte porozumienie i podstawą apelacji nie mogą być zarzuty kwestionujące ustalenia faktyczne oraz wysokość orzeczonych kar i kompensacyjnych. Jakkolwiek nie sposób się zgodzić, że w apelacji nie można podnosić zarzutów określonych w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., to jednak należy zwrócić uwagę, iż obrońca oskarżonego oprócz braku analizy wniosku o zadośćuczynienie wysokości żądania zgłoszonego przez pokrzywdzoną, zarzuciła też Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa procesowego, to jest art. 335 § 1 k.p.k. przez niedostateczne pouczenie oskarżonego o możliwości braku akceptacji takiego wniosku oraz o jego konsekwencjach. Zdaniem Sądu Okręgowego w tym składzie rozpoznającym sprawę, obowiązkiem Sądu do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.k. z uwagi na treść art. 343 § 5 a k.p.k. jest udzielenie pouczenia o skutkach zawartego porozumienia w tym niemożliwości podnoszenia w apelacji zarzutów dotyczących wymiaru kary czy też środków karnych. Należy zauważyć, że obecnie obowiązujące przepisy, które weszły nowelą w 2016 roku przewidują, że już w toku postępowania przygotowawczego prokurator winien pouczyć oskarżonego, który wyraża zgodę na dobrowolne poddanie się karze o treści art. 447 § 5 k.p.k. i to pouczenie winno być zamieszczone w aktach sprawy.

W przedmiotowej sprawie z akt nie wynika aby oskarżony takie pouczenie otrzymał. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym wyraził zgodę na orzeczenie wobec niego kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu wartości jednej stawki na kwotę 30 złotych oraz na obciążenie go kosztami postępowania i taki wniosek został przez prokuratora skierowany w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Sąd kierując wniosek na posiedzenie wraz z zawiadomieniem dołączył oskarżonemu pouczenie, że podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydanie wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.) co wyraźnie wynika z k - 63. Jednak przed posiedzeniem pokrzywdzona złożyła wniosek o przystąpieniu do sprawy w charakterze oskarżycielki posiłkowej oraz o zasądzenie na jej rzecz obowiązku naprawienia szkody. Na posiedzeniu w którym uczestniczyły strony i po uzyskaniu zgody przez oskarżonego na tak zmodyfikowany wniosek, Sąd wydał wyrok uwzględniając również roszczenie pokrzywdzonej. Z protokołu posiedzenia nie wynika, by Sąd pouczył oskarżonego o skutkach wynikających z art. 447 § 5 k.p.k. a przecież były to nowe uzgodnienia. Zgodnie bowiem z treścią art. 343 § 5 a k.p.k. obowiązek pouczenia o treści art. 447 § 5 k.p.k. nałożony został na Sąd przed uwzględnieniem wniosku i zdaniem Sądu Okręgowego w sytuacji, gdy wniosek taki jest modyfikowany na posiedzeniu, to obowiązkiem Sądu Rejonowego jest ponowne pouczenie oskarżonego o konsekwencjach wynikających z treści tego przepisu. Należy też zwrócić uwagę, że w pouczeniu które zostało doręczone oskarżonemu w punkcie 33 § 5a k - 64 jest zapis, że przed uwzględnieniem wniosku o którym mowa w art. 335 k.p.k. sąd poucza oskarżonego o treści art. 447 § 5 k.p.k. A zatem brak takiego pouczenia jest brakiem postępowania, który wywołuje skutek wynikający z art. 16 § 1 k.p.k. albowiem brak pouczenia nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych dla uczestnika postępowania. Inaczej mówiąc oskarżony nie pouczony o konsekwencjach zawartych w art. 447 § 5 k.p.k. może złożyć skuteczny środek odwoławczy z powołaniem się na okoliczności ujęte w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k.

Podnoszony w zażaleniu zarzut naruszenie prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie treści art. 440 § 1 k.k. (rażąca niesprawiedliwość) przez brak ekwiwalentności zadośćuczynienia do rozmiarów szkody i możliwości finansowych oskarżonego, nie ma obecnie znaczenia.

Z tych powodów orzeczono jak na wstępie.

Podstawę prawną orzeczenia Sądu Okręgowego stanowił przepis art. 437 § 1 i 2 k.p.k.